

til at beklage sig over, at der fra Dr. Steenstrups Side er blevet viist nogenformelst Partifkthed ved Fordelingen. At han søger at fremme en Retning, som han og Ministeren anse for rigtig, har Thinget ingen Ret til at være misfornøiet med, naar det engang er gaaet ind paa den Ordning, som det gik ind paa ifjor. Dernæst har man, som ærede Medlemmer ville se, modtaget en Skrivelse angaaende Fordelingen af Bidragene til de fattige Elever og i Forbindelse dermed modtaget et Cirkulære, som Ministeriet har omfendt i Skoleraadskredfene for at faae disses Erklæringer derover. Dette Cirkulære gaar ud paa at tilveiebringe en mere ensartet Fordeling af Bidragene til de fattige Højskoleelever, end hidtil har fundet Sted. Det er, saavidt jeg veed, omvendt ogsaa her i Salen (Mødsigelse), i alt Fald har Udvalget faaet det, og det gaar, som sagt, ud paa at indføre forskjellige Regler; men da de Betænkninger, der ønskes fra Skoleraadskredfene ikke ere komne, har det endnu kun Betydning som Forslag. Jeg skal paa Udvalgets Begnefige, at man gjennemgaaende har været tilfreds med den Maade, hvorpaa Cirkulæret er affattet, og de Betingelser, det opstiller. Der er dog enkelte Punkter, og deriblandt ikke uvæsentlige, ved hvilke man har troet at maatte henlede den ærede Ministers Opmerksomhed paa Uensligheden af at gaa en noget anden Vej. Dette gjælder dels den Maade, hvorpaa Ministeren ønsker Bekjendtgørelserne om Understøttelser offentliggjorte. Ministeren gaar ud fra, at det er det Bedste, at indrykke disse Bekjendtgørelser i nogle af Skoleraadskredfenes Dagblade, saa mange, som det nu findes passende, og foruden dette i „Højskolebladet“, som derved vilde blive en privilegeret Tidende for denne Slags Meddelelser; Bekjendtgørelserne i Skoleraadskredfenes Blade vilde mere blive Underlagelser, og det finder Udvalget ikke heldigt. „Højskolebladet“ er neppe saa almindelig holdt, at det egner sig til at være Hovedstedet for Bekjendtgørelserne, og at ville gjøre det til en privilegeret Avertissementstidende i den Slags Højskolespørgsmaal ønsker Udvalget ikke. Man vilde foretrække, at Bekjendtgørelserne bleve indrykkede i samtlige Blade i Skoleraadskredfene, Udgifterne vilde blive omtrent de samme (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Nei!). Sa, selv om det blev noget dyrere, saa vilde det vel ikke volde saa stort et Tab, at det kunde have nogen Betydning. Dernæst er man ikke enig med Ministeren i den Udtalelse, som findes Side 4 i Cirkulæret, hvor der udtales det Uenslignende i, at der i visse Tilfælde kunde tages Hensyn ved Fordelingen til Elever under 18 Aar. Udvalget mener, at 18 Aar er den yderste Grændse, som maa sættes for, at modtage denne Understøttelse, naar man skal vente noget Udbytte af Elevernes Ophold paa Højskolen. Endelig er man i Anledning af det sidste Punkt,

som jeg skal omtale, nemlig Bestemmelsen under det 3die Afsnit paa Side 5 i Cirkulæret om Maaden, hvorpaa Summerne bør udbetales til Eleverne, kommen til en Betragtning, som jeg ønsker at foreslaa den høitærede Minister at gaa ind paa, nemlig at man ønsker ved Fordelingen at komme bort fra den Fordring, at Eleverne skulle opgive, hvilken Højskole de ville besøge. Det Forslag, som fremsættes af Ministeren, gaar ud paa ikke at betale de enkelte Elever Penge, men at der overleveres dem Blanketter, der udfyldes af en Højskoleforstander, hvorefter de Paagældende faae den Sum udbetalt, som de skulle have. Det er et Middel til at kontrollere, at Eleverne virkelig benytter Pengene til Ophold paa Højskolen, og Udvalget finder Midlet fortrinligt og har for sit Vedkommende ikke det Mindste imod, at det bliver bragt i Anvendelse. Konsekvensen vil jo ogsaa være den, at man saa ikke behøver forud at faae at vide, hvilken Højskole det er Eleveren vil søge. I og for sig er det ikke heldigt, at denne Fordring har været stillet af de forskjellige Amtsraad. Det er nemlig ikke de vedkommende Autoriteters Sag at bedømme, hvilke Højskoler der er de bedste og hvilke ikke, hvor de Vedkommende skulle gaa hen, og hvor de ikke skulle gaa hen. Faktisk er det dog, at det paa forskjellige Steder sker, og at der ogsaa er viist af og til nogen Uvillie mod en eller anden Højskole. Det har maasse været nødvendigt indtil nu, saalænge man uddelte Beløbet i Penge, men naar man i Stedet for Penge meddeler Eleverne Blanketter, som blive honorerede, naar de ere underkretne af vedkommende Højskoleforstander, har man derigjennem en fuldstændig Garanti for, at Eleverne ikke bruge Pengene uden til at besøge Højskolen for, og det er jo tilstrækkeligt. Man maatte saa naturligtvis have en Bestemmelse om, hvilke af de paategnede Højskoleforstandere der skal anses for virkelige Højskoleforstandere og hvilke ikke, men det kan enten ske igjennem almindelige Reglers Udfælgelse eller, hvad der er lige saa heldigt, gjennem Udfælgelsen af en Liste fra Ministerens Side. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at komme overens med den høitærede Minister om, hvad der skal forstaaes ved Højskole, og hvis Listen ikke skulde blive fuldstændig, vil det jo være let for Finantsudvalget at blive enig med den høitærede Minister om at fuldstændiggjøre den. Derved opnaas paa den ene Side den Garanti, som Ministeren ønsker, og paa den anden Side slippe Eleverne for at ansøre, af hvilke Grunde de ønske at gaa paa den ene eller paa den anden Højskole; det bør der ikke mere være Spørgsmaal om. Jeg veed, at Ministeren vil indvende, at saa kunde de heller ikke faae Reiseunderstøttelse, men det afhænger jo af Afstanden fra vedkommende Skole, om de Vedkommende virkelig trænge til denne Reiseunderstøttelse. Denne Understøttelse kunde maasse ogsaa rent falde bort, thi jeg indser